

0000



Çepo
(Nezir Akkul)

Snowblind

ÇEPO

İçindekiler Contents

4

Giriş: *Snowblind*
Aybüke Sanuç

8

Intro: *Snowblind*
Aybüke Sanuç

21-36

Snowblind
Yekhan Pınarlıgil

44-45

Tepenin Ardı | Beyond the Hill
Leyla Neyzi

46-47

Son Sular da Çekildiğinde
When the Last Waters Recede
Şener Özmen

60

Yazar Biyografileri
Author Biographies

62

CV | Nezir Akkul

Giriş: *Snowblind* Aybüke Sanuç

Fotokeratit olarak bilinen *Snowblind*, yüksek irtifada ve yoğun karlı yüzeylerden göze yansıyan yoğun ışık nedeniyle görme yetisinin geçici olarak kaybolduğu bir durumu tanımlar. Bu durum, görmenin yokluğunun aksine görüşün, karın beyazlığında kaybolmadığı; fazlasıyla görünür hâle gelen yüzeyin, bakışı işlevsizleştirilmesinden açığa çıkar. Karın beyazlığı, toprağın hafızasına ait izleri geçici olarak örterken, anlamın bulanıklaştığı, anlatı sınırlarının çözüldüğü bir eşik üretir. Çepo'nun (Nezir Akkul) *Snowblind* serisi, tam da bu eşikte kendine yer edinir ve bu muğlak görüş alanına izleyiciyi de davet eder.

Birer birer görme yetimizin yitirildiği eşğin sınırlarında ışık kırılır; yüzeye çarpıkça çoğalır ve dağılır. Çepo, bakışı sabitlemek yerine onu parçalara ayırır ve yönsüzleştirir. Bakışı, gördüğümüz ama ayırt edemediğimiz hatta tanımların sınırlarını içermeyen bir aralığa dönüştürür. Çepo'nun sanat pratiği, yaşadığı coğrafyanın tanıklığını taşıyan manzaralar etrafında şekillenir; bu manzaraları içeren sahnelerde yalnızca ima edilen ve sansürlenerek görünmez kılınan bir gerilim hakimdir. Ufukta asılı kalan, yön tayin etmeyen bir ışık noktası ve sahnedeki bağ kopmuş organik formlar ile güneşi çağrıştıran motiflerin yer aldığı bu manzaralarda, zaman ve mekân sınırlarını yitirerek birbirinin içerisinde kaybolur; coğrafya artık fiziksel bir koordinat değil, yersizleştirilen bir mesafe olarak konumlanır.

Snowblind ile birlikte Çepo'nun sosyo-politik anlatılarının manzaraları, geometrik formların keskinliği ile izleyiciyi karşılar. Renkler soğuklaşır, alanlar belirginleşir ve mesafeler sınırlanır. Çepo, *dengbêj* geleneğini takip eder ve coğrafyasının hafızasının, taşıyıcı rolünü üstlenir. *Dengbêjlik*, tarihsel ve toplumsal hafızayı söz yoluyla aktaran bir anlatım biçimidir; *deng*, hem ses hem de haber anlamı taşır. *Dengbêjler*, *kilam** ve *stran*** aracılığıyla geçmiş sirtlanırken söz ile dile getirdikleri, her zaman eksik kalır. Anlatı, tamamlanamaz ancak aktarılmaya devam eder. Çepo'nun sükunet ve sessizlik arasında gidip gelen manzaraları, bu taşıma biçimiyle ters bir ilişki kurar. İzini sürdüğü anlatılar çoğu zaman yerinden edilerek yarım kalmıştır. Çepo ses ile değil manzaraların sessizliği ile tanıklıklarını görselleştiren bir dengbeje dönüşür ve ağıtlara eşlik ederek onları sessizce haykırarak resmeder.

* Kürt sözlü geleneğinde anlatı niteliği taşıyan, çoğunlukla tarihsel olayları, aşkı, göçü ve kolektif hafızayı konu alan uzun ezgisel anlatı.

** Kürt müziğinde genel anlamda "şarkı"yı ifade eden; daha kısa, lirik ve melodik sözlü müzik formu.

Sanatçının doğup büyüdüğü, tekrar tekrar yıkıma uğrayan ve hâlâ dönüşmeye devam eden bu coğrafya, Çepo'nun resimlerinde bir arka plan olarak değil, doğrudan yüzeyin kendisi olarak belirir. *Tepenin Ardı* (2022) serisinde bu yüzey, varsayılan hakikatin sabitliğini irdeler; görünenin ötesine uzanan her anlatı, ertelenmiş distopik bir karşılaşma hâlinde belirir.

Son Sular da Çekildiğinde (2024) ile birlikte, çekilmenin ardından kurumuş çorak bir zemin açığa çıkar. Kavurucu bir sıcaklığın hâkim olduğu bu manzaralarda, katedilen mesafe boyunca ilerliyormuş hissi veren bu açıklık, bir yol ihtimalini çağrıştırırsa da uzadıkça ağırlaşan ve asla ulaşılamayan bir ana dönüşür. Bu bağlamda yol, özgürlüğe değil, zorunlu bir harekete işaret eder. Suyun geri çekildiği yerlerde kalan tortu, hem fiziksel hem de zamansal bir iz olarak belirir. *Bablisok* (2025) serisinde bu izler, kum fırtınasının bulanıklaştırdığı bir görüş alanında yeniden dağılır; hakikat, ideolojik müdahalelerle şekil değiştirebilen kırılğan bir yapı hâline gelir. *Sonsuz Kesik* (2025) ise bu kırılğanlığı, bir kez daha parçalar ve yekpâre bir düzlemde açığa çıkar. Birbirinden yalıtılmış sahneler, yalnızca mekânsal değil, düşünsel ve tarihsel bir ayrışmaya da işaret eder. Çepo'nun bireysel süreçlerini aynalayan manzaraların tümü, bir yeri temsil etmekten çok, kesintiye uğramış bir bütünün izlerini taşıyan imgelerin hafızası olarak belirir.

Snowblind'da toprak, yalnızca fiziksel bir coğrafya değil yası tutulamayan acıların ve eksik kalmış hikâyelerin kaydını tutan bir bellektir. Çepo'nun eserlerinde hissettığımız durağanlık, mecburi bir göçün ağır yükünü taşır. Bu bağlamda manzarayı bölerek ufukta silikleşen yol, özgürlüğe açılan bir sınırı değil faili meçhul bir yazgıyı imgeler. Resimlerdeki hareket, bir varış noktası olmaktan çıkarak tekilsiz ve zorunlu bir güzergâha doğru ilerler. Nihayetinde izleyicinin karşısında uzanan bu uçsuz bucaksız yol, dengbejlerin sesinin boşlukta asılı kaldığı görsel bir ağıdın yankısına dönüşür.

*Ez çûm, rê dirêj bû, dengê min li wir ma.
(Gittim, yol uzundu, sesim orada kaldı.)*

-Anonim dengbêj geleneğinden

*Ez çûm, rê dirêj bû, dengê min li wir ma.
(I left; the road was long, my voice stayed behind.)*

-From the *dengbêj* tradition

Intro: *Snowblind* Aybüke Sanuç

Snowblind, also known as *photokeratitis*, is a temporary loss of vision caused by intense light reflected to the eye in high altitudes and snow-covered surfaces. This condition does not emerge from an absence of sight, but rather from its excess: vision does not disappear into the whiteness of snow; instead, the overwhelming visibility of the surface renders perception inoperative. As the whiteness of snow temporarily veils the traces embedded in the land's memory, it produces a threshold where meaning blurs and the limits of narration begin to dissolve. It is precisely within this indeterminate field of vision that Çepo's (Nezir Akkul) *Snowblind* situates itself, inviting the viewer into this ambiguous terrain.

At the boundaries where vision gradually begins to fail, light fractures; as it strikes the surface, it multiplies and disperses. Rather than stabilizing the gaze, Çepo fragments and disorients it. His vision dissolves into a field, perceived, yet no longer understood, unfolding into an array where distinctions dissolve and definitions no longer hold. Çepo's practice unfolds through landscapes that bear witness to the geography he inhabits; within these scenes, tension is not overtly presented but implied –suppressed, obscured, and rendered invisible. Suspended points of light that no longer guide, detached organic forms severed from their ground, and sun-like motifs constitute these landscapes. Here, time and space lose their boundaries and collapse into one another; geography ceases to function as a fixed coordinate and instead emerges as a shifting distance.

With *Snowblind*, the landscapes through which Çepo has long articulated socio-political narratives confront the viewer through the sharpness of geometric forms. Colors grow colder, fields become more defined, and distances feel constrained. Çepo aligns himself with the *dengbêj* tradition, assuming the role of a carrier of his geography's memory. *Dengbêjlik* is an oral practice through which historical and collective memory is transmitted; the word *deng* signifies both voice and news. Through *kilam** and *stran*** , *dengbêjs* carry the past, yet what is spoken always remains incomplete. The narrative can never fully resolve, it persists in transmission. Çepo's landscapes, oscillating between stillness and silence, carry an inverse relationship in which traces are often displaced, left unfinished.

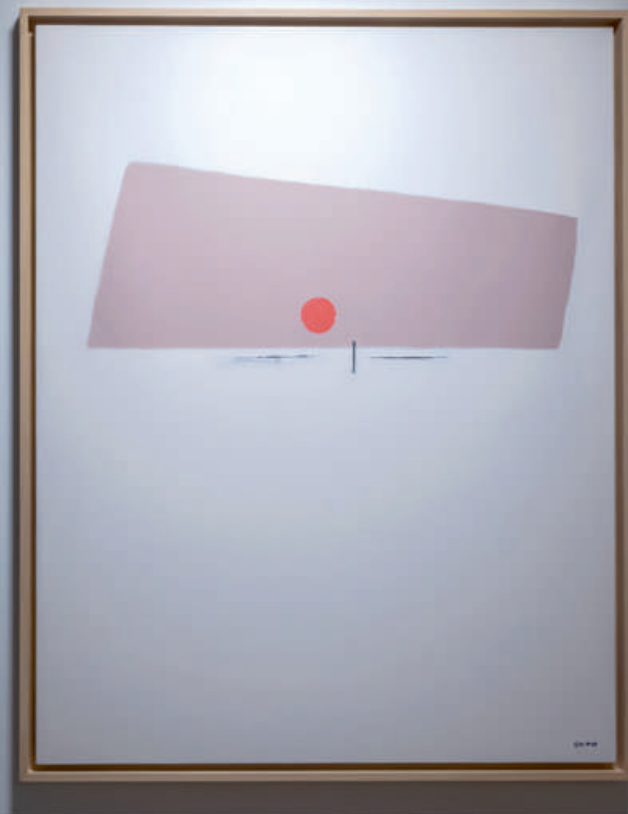
* In Kurdish oral tradition, a long-form, melodic narrative that conveys themes such as history, love, migration, and collective memory.

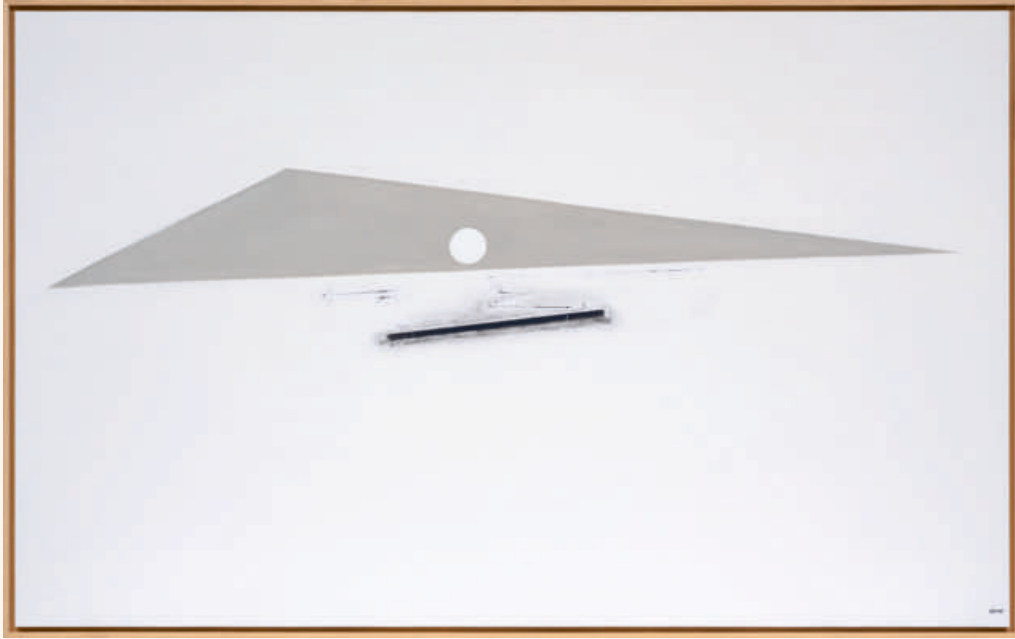
** A general term for "song" in Kurdish music; typically shorter, lyrical, and melodic in form.

Çepo himself transforms into a *dengbêj* that renders the serenity of the landscapes; like a witness to the scenery, the artist echoes silent laments.

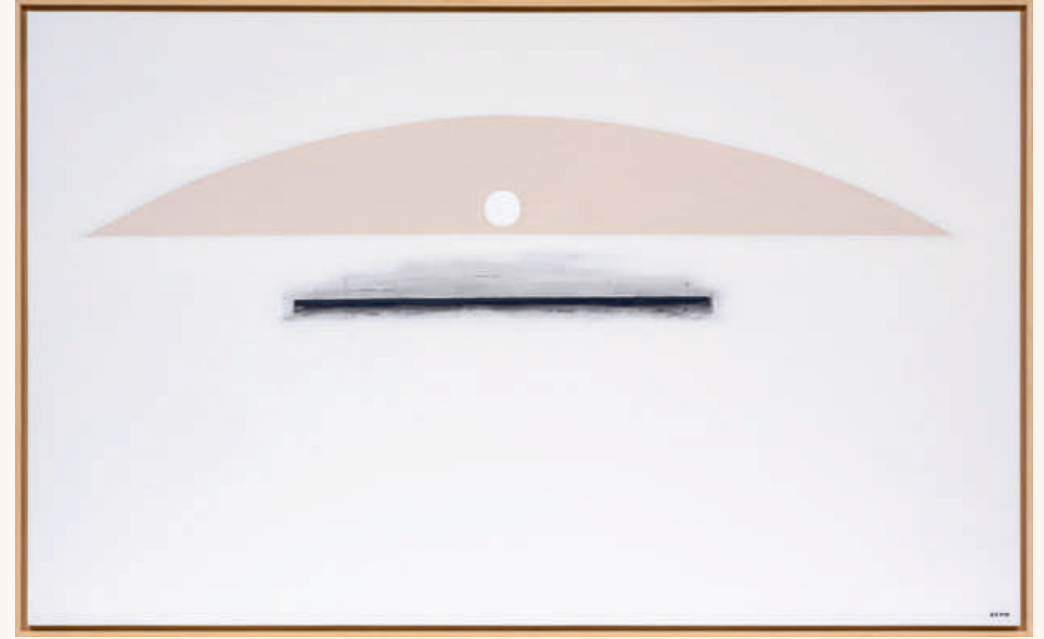
The geography in which the artist was born and raised, repeatedly subjected to destruction, and still in a state of transformation, appears in his paintings not as a background, but as the surface itself. In the series *Beyond the Hill* (2022), this surface unsettles the stability of an assumed truth; every narrative that gestures beyond what is visible unfolds as a deferred, dystopian encounter. *When the last waters recede* (2024), lays bare a droughted, barren landscape that is dominated by an oppressive heat, the wide horizon that stretches across distance evokes the possibility of a road; yet as it extends, it grows heavier, turning into a moment that can never be reached. In this sense, the road does not signify freedom, but a compelled movement. What remains where the water has receded becomes both a physical and temporal residue. In the series *Bablîsok* (2025), these remnants scatter once more within a field of vision blurred by sandstorm-like conditions; truth emerges not as something fixed, but as a fragile structure reshaped through ideological forces. *Endless Cut* (2025) fractures this fragility further across a seemingly unified plane. Isolated scenes point not only to spatial division, but also to intellectual and historical disjunctions. The landscapes that mirror Çepo's self unfolding do not represent a place; rather, they evoke a memory of images shaped by interruption.

In *Snowblind*, the land is no longer merely a physical geography, but a recollection that holds the record of ungrieved losses and unfinished stories. The stillness we encounter in Çepo's works bears the weight of forced displacement. The road, which fades into the horizon, does not mark a passage toward freedom, but gestures toward an unresolved fate. Movement within these paintings loses its destination, unfolding instead along a disquieting and inevitable trajectory. Ultimately, the vast vista that confronts the viewer transforms into a visual lament, one in which the voice of the *dengbêj* lingers in suspension, never fully arriving, never entirely gone.

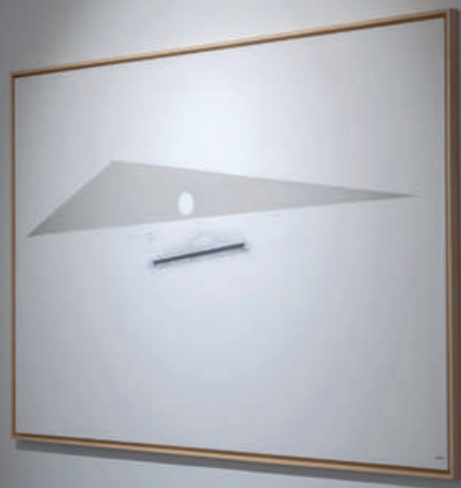
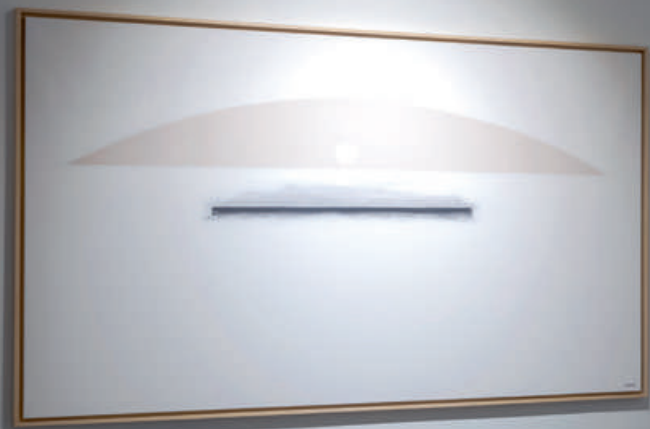


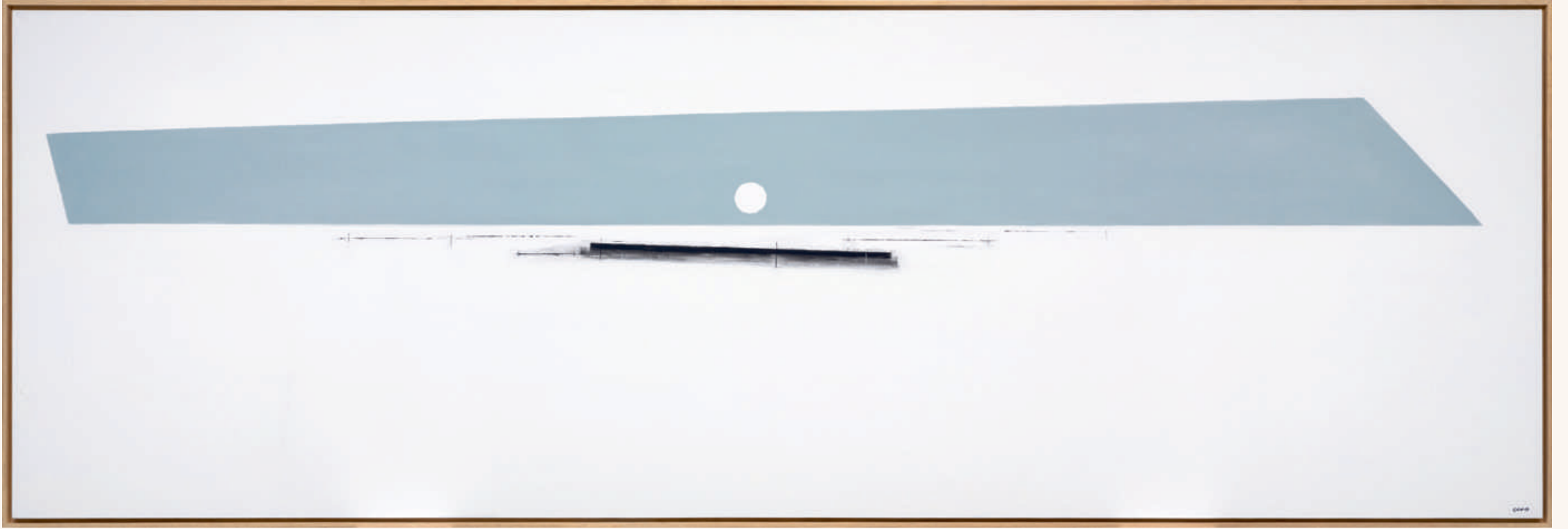


Snowblind serisi / series No:1, 2026
Tuval üzerine akrilik
Acrylic on canvas
174 x 274 cm



Snowblind serisi / series No:3, 2026
Tuval üzerine akrilik
Acrylic on canvas
159 x 253 cm





Snowblind serisi / series No:2, 2026
Tuval üzerine akrilik
Acrylic on canvas
166 x 486 cm



Snowblind Yekhan Pınarlıgil

*Dünyayı çizdim yusuvarlak ve turuncu.
Karaları çizdim. Akarsuları, ovaları
Bunları hiç silmeyeceğim. Düşlerine girene ve çıkmayana değin.¹*

Snowblind bir sergi. Sergi bir seri. Seri bir sessizlik. Altı tane manzara. Yalın ama baş döndürücü. Altı farklı pencere, İstanbul'un göbeğinden meçhul topraklara, unutulmuş manzaralara açılan. Sağlam basılan beton salonlardan kaygan zeminlere, mantıklı inşa edilmiş dikdörtgen çerçevelerden, bakışın yakalamakta neredeyse zorlandığı gizemler diyarına doğru altı büyülü geçit. Altı farklı susmak, altı kez dalgın bir seyre davet. En az altı farklı yol, sanatçının açtığı, sanatçıdan açılan ve izleyenin en derinine giden. Bilincin altına inmek, bir içgözleme başlamak için, ya da en azından unutmak, kendini hülyalara bırakmak, biraz sükûnet, biraz gözlerini kapamak için.

Snow

*Elbet sabah da olur, zamanı gelince, elbet, yalnız kentlerin, denizlerin, düzlüklerin üstünde
doğacak değil ya güneş, elbet, burda da, olduğumuz yerde de, karların, karlı kayaların
üstünde, ağaçsız çıplak dağlarda da doğar güneş, tüm güzelliğiyle, tüm korkunçluğuyla.*

*Açarsın pencereni, bakarsın, karşı tepeden yükseliyor güneş.
Al ışınları karların üstünde yansımakta. Bir gün daha başlıyor, dersin. Gece bitti, dersin.
Uykusuz, uykulu, düşsüz, korkulu düşlerle dolu bir gece daha bitti, dersin. Sancılarla
dolu bir gece daha bitti ya, gene sabah oldu ya, dersin. Çok şükür gene sabah oldu, dersin.
Güneşin yükselişini, gözle görülen yükselişini izlersin bir kez daha, daha yüzlerce gün
izleyeceğin, başkalarının binlerce, binlerce gün izlediği gündeğümüne, sanki yeryüzünün ilk
gündeğümüne tanık olan, ilk yaratılmışın gibi bakabilirsin.²*

¹ Ferit Edgü, *O / Hakkari'de bir mevsim*, Ada Yayınları, İstanbul (Altıncı baskı), 1990.

² Ferit Edgü, *O / Hakkari'de bir mevsim*, Ada Yayınları, İstanbul (Altıncı baskı), 1990.

Gerek coğrafi olsun gerek sosyal, kent hayatında olsun ya da kırsalda, kalabalıkta ya da yalnız, Çepo kendini çevreleyen fiziksel ve ruhsal alana geçirgen bir biçimde üretiyor. Bir başka deyişle resmettiği imgelerde en yakınının izleri var. Nefes yaşananlara karışıyor bir kere. Dışarıdan içeri bir tortu gibi, bir ipucu ya da hafıza gibi sızanlar, öznel hikâyede damıtılıyorlar. İmgeler yeşerdikleri toprağın ruhunu avlıyor, hemen şimdiden, bugün buradan Çepo'nun esrarlı dünyasına açılıyorlar.

İlk eserlere ulvi bir konum atfetmek ne kadar yanlışsa, ilk ilhamların haberci ruhlarını yadsımak da ihmal olur. Çepo'nun erken dönem eserlerindeki sahneler de yakın çevresine duyduğu hassasiyetle şekillenmiş. Çocukluğunda hayal dünyası henüz gelişirken, köy yerinde tesadüfen karşısına çıkan kırmızı kamyon başka bir dünyadan gelen bir UFO gibi adeta. Hayret ve hayranlık sebebi. Bütün köhnelğine rağmen sanatçıda büyük bir heyecan uyandırıyor. Belki hiç görmediği yerlerden geldiğinden, belki de onu hiç görmediği dünyalara götürebilecek olmasından. Aynı minvalde bir de yol hikâyesi sıcak hüznle umudun karışımından doğmuş. Küçük bir köyde başka yerleri hayal ederek büyüdüm, diye özetliyor Çepo. *Yol* serisi bu hayalleri, yola gidenlerin veya kalanların düş kırıklıklarını anlatıyor. Belki de Çepo için kamyonun önemi yolu tutkulu kılmıştı. Yolun görünmeyen kısmına bir heyecan, bir anlam yüklediği için.

Karşılaştığında eski püskü hatta dökük durumdaki aracın Çepo'nun hayallerinde parlak kırmızı bir kaportası var. Bu dönemki eserlerde renkler cümbüşlü, fırça darbeleri sert, kurgu yoğun. *Newroz* serisi örneğin, heyecanı hissedilir boyutta, kutlamaların atmosferi renkli ve kalabalık. Sınır kavramı etrafında düşündüğü kurgular da aynı şekilde yoğun ve yüklüler. Renkler yine doymuş, fırça darbeleri belirgin, ifade sert. Ancak zaman ilerledikçe, seriden seriye sanatçının katettiği bir yol, estetik bir yolculuk beliriyor. Çevreyle iç dünya arasında, gökyüzüne karışan toprakta, görünenle görünmeyen sınırında bir arayışı var Çepo'nun. Kurgular giderek sadeleşiyorlar. Tabloya dahil ettiği öğelerin konturları keskinleşiyor, neredeyse soyut, geometrik desenler ortaya çıkıyor. Yüzeyde büyük boş alanlar var. Bakış olaylara ya da hikâyeye esir değil, bakış yüzeyde özgür. Figürler nadide, söz yalın. *Snowblind*'da geldiğimizde ise, bakmaktan düşlemeye doğru bir davet var. Eserlerle mantığın hükümünde, farklı bir alanda ilişki söz konusu artık

Snowblind sanatçının son dönem eserlerinden oluşuyor. Kökenleri bilincin derinliklerine doğru uzanıyor. Karlı bir kış sabahı sanatçının soğuk ve sade atölyesinde

bilinçli bir sessizlik içerisinde hayat bulmuşlar. Açılıştan kısa süre önce bitirilmiş, kışın en yoğun zamanında, soğukla daha soğuk, karla sis arasında bir dönemde resmedilmişler. Çok yakın zamanları tanımlayan, çok yakın zamanlarda tamamlanmış manzaralar bunlar. Sanatçının şehirle arasına mesafe koyduğu bu günlerde, silüetlerin yerlerinde soluk renkler, kalabalığın yerinde boşluklar, göz alabildiğine ovalar var, ovaların arkasında yükselttiler, ve nereden geldiği, nereye gittiği meçhul yollar. Belki de bu yüzden, sergideki bu büyüleyici ve yalın manzaralarda en çok kış var. Sanatçı, defalarca geçtiği karla kaplı ovaları biraz düşünceli, biraz endişeli, biraz da kaybolarak seyrettiği için. Arka planda tarih ve kurgu, hafıza ve aktarım gibi uygarlık sorunsalları. Yüzeydeyse, figür ve soyut arasındaki muğlak alanda Çepo'nun estetik arayışındaki son durak. Tabloların her biri geçici körlük tetikleyen mor ötesi ahenkle inşa edilmiş. Her şey tam da bu sınırdaki, görmekle görememek arasında...

Güneş hakim eserlerin yükseltilerine. Ve güneş çok şeye delalet. Doğmaya da batmaya da, yaza ama bazen de kışa, görülene ya da saklanana, ışığa ve gölgeye, hayata hatta ölüme... Bir Tanrı gibi ya da belki sadece devasa bir ateş topu olarak, güneş bizlerden çok yukarıda, varlığa ve yok olmaya dair, öylece duruyor. Sanatçının işlerinde, ilk belirlediğinde rengi de varlığı da sıcak. Ancak Çepo'nun sanatsal yolculuğu onu sade kompozisyonlara sürüklediğinde güneşin ferî de yerini soğuk bir ışıma bırakıyor. *Snowblind*'daki karla kaplı manzaralarda güneş artık kış güneşi. Isıtmaktan çok kar topluyor.

Uzun bakılan güneş gibi kar da körlüğü tetikler. Bembeyaz manzara önce sükunetle büyüler bakana, sonra onu yavaşça içine alır. Bütün defoları kapanmıştır yeryüzünün, toprağın pek de etkileyici olmayan rengi, düzensiz dokusu, bu aşağı dünyanın tüm şaibeli detayları, yerlerini kusursuz bir örtüye bırakırlar. İnsanlık ya da medeniyet denen çilgin projenin dünya üzerindeki izleri de silinmiştir. Sadece olasılıklar kalır, bir de hayaller. Kişi kendini de unuttur geçmişini de. Sonsuz beyazlığın sahte masumiyetine kapılır, ancak maruz kalınan mor ötesi ışımaya korneayı yakmıştır artık. Bir müddet detaylar silinecek, renkler solacak, bakış donacak. Bir perde gibi, kar hafızanın yerini almıştır bir kere. Bakış da bilinç de pusludur bundan böyle. Uykuya geçiş anında ya da tam tersine uzun bir uykusuzluk halindeki gibi.

Çepo'nun yakın çevresiyle olan ilişkisini göz önünde bulundurduğumuzda, kış ve kar tablolarının yapıldığı döneme, ocak ayının soğuşuna işaret ediyorlar. Ancak aynı zamanda kar, sanatçının çocukluğundan kalan bir tortu. Resimler, hem kişisel hem

de toplumsal tarihe açıyorlar. Sabah cızırtılı radyodan yayılan türkülerin eşliğinde, köydeki evin penceresinden karla kaplı dağları izleyerek geçirdiği zamanları hatırlıyor sanatçı. Uzaklara bakarak hayallere dalıyor. Tepelerin arkasında, yolun kıvrımlarından sonra, kar körlüğünün örttüğü, saklı kalanın gizemli çekimi söz konusu. Bir kez daha bilinmeyene duyulan merak ve arzu...

Blind

*Sende yaşayanlar
ne Tanrılar, ne insanlar
hiçbir iz bırakmamış gibidirler.
Ola ki Tanrılar hiçbir zaman uğramadılar semtine
ama insanlar
yüzyıllar boyu gelip sende yerleşenler, kaçanlar, korkanlar,
yalçın kayalarında bir korunak bulup,
çoraklığma, dayanılmaz iklimine karşın sende karar kılanlar,
seni barınak bilenler, sende yerleşenler
niçin bir iz bırakmadılar arkalarında
o kaçan, durmadan kaçan halklar
kovalanan ve kovalayanlar?³*

Snowblind'da tablolar görkemli denecek kadar büyük, ancak imgeler ürpertici sadelikte. Yüzeye baş döndüren boşluklar hakim. Uzakta birkaç detay, güzergâhından mahrum yollar, tek bir ağaç, belki de eski bir elektrik direği... İçine kapanmış, kendine dönmüş bir ruh hali, havada yoğun bir sis var, toprakta bir örtü, bir de gözleri de bilinci de kamaştıran mor ötesi bir ışık. Fırtınadan hemen önceki sakinlik, ya da belki hemen sonrası, bir tufan ya da bir kasırga geçmiş buradan, detayları silmiş. Yok yerde ya da hiç yerde, bir diyarın hiç bir yerindeyiz. Manzara isimsiz, toprak geçmişsiz...

Coğrafyanın adı yok, toprakların adı yok, dağların adı yok bu resimlerde. Ya da adlarını koymamayı tercih edelim, bu kez bir kereliğine. Bu kadarlık yerde bu kadar geçmişi yüklenemeyeceğimiz için biz de isimleri unutalım. Zira bugün ihtiyaç, Coğrafyanın şanı değil, efsanelerindeki kan değil, geçmişin gölgesi değil. Bugün elzem

olan duygunun hafızası, bir de unutulmuş olanın unutulduğunun idrakı. Bu ocak ayında hicaba girmiş, sergilenen ama görülmeyen toprak, adı ne olursa olsun, rengi ne olursa olsun sirayet ediyor işte içimize.

Tabloların karşısında öylece duruyoruz. Oturmayı teklif ediyorlar. Bazen oturuyoruz. Bazen de oturmak mümkün değil. Çepo'nun tutumu son derece şefkatli, bir sömürü yok, izleyeni esir alacağı aşırı dramatik bir kurgu yok. Buna rağmen bir an geliyor, bir ürperti, ya da bir his, bir şeyler kendi tarihimizi tetikliyor. Boğazda bir düğüm, yutkunmak ne mümkün. Coğrafyaya ait hissedip hissetmemek değil mesele. Aidiyetle alakalı hiç değil. Ama bir an geliyor, bazılarımızın bu görseller önünde nutukları tutuluyor. Öyle sakin, ama öyle dolu. Öyle dolu ama öyle de güçsüz, edilgen, etkisiz. Ruh yüklü, ruh puslu. Gözler mi buğulu tablolar mı? Yoksa sis manzarada mı? Coğrafya mı bulutlu, gündüz mü alaca, gece mi ağarmış sabahın buzlu çiğ tanelerinde? İzliyoruz. Durmuşuz öylece, gizemin koltuklarından manzarayı seyrediyoruz. Bir yol hepi topu. Bir güneş. Sıcaklığı yok. Cılız ve titrek. Hoş zaten buralarda, yılbaşında, güneşin hükmü kar toplamak sadece.

Kar da güneş gibi, gecede dolunay gibi yakar gözü. Kısık ve kamaşmış, gözler kor bugün. Ve tabii gözler kör bugün. Durun durabilirseniz. Perde kapanmadan önce, en son görülen imgenin karşısındayız. Manzarada detay yok, manzarada beden yok, manzarada arabesk yok artık. Meçhul bir zaman. Belki bir sonsuzluk belki bir kaç saniye. Yavaşça, sessizce siliniyor her şey. Siz bakarken yok oluyor figürler. Güneşe cüret eden *İkarus* gibi, Çepo'nun manzaraları da erimeye yüz tutmuşlar. Kar bakışları sükunetle ele geçirmiş. Yanık bir fotoğraftaki sahnenin kaybolması gibi, objektif kapanıyor, kalın bir sis iniyor. Tutun tutabilirseniz şimdi senaryodan kalanları, tarihin unuttuklarını, aşıkların binlerce yıldır kulaklarımızı fısıldadıklarını.

Sisin arkasında, karın sessizliğinin altında hikâyeler yatıyor belli ki. Kimileri susmuş, kimileri unutulmuş, kimileri henüz yaşanmamış, ama kaçınılmaz bir şekilde tekrar unutulacak hikâyeler. Son derece kasvetli bir romanın henüz başlangıcındayız. Yaşar Kemal'in bir öyküsü mesela. Romandan uyarlanacak filmin seti karşımızda. Biraz ıssız, biraz yalnızlık. Çekimler başlamış mı? Yeni mi bitmiş. Kar yağmış da iptal mi olmuş? Çepo'nun iç çekişinden tuvale dökülmüş senaryolar, manzaralarda saklılar. *Snowblind*'daki atmosferde sükunet ses yokluğundan değil, sükunet hikâyelerin susmuş olmalarına delalet. Sessizlik bir anıt gibi karşımızda.

³ Ferit Edgü, *O/Hakkari'de bir mevsim*, Ada Yayınları, İstanbul (Altıncı baskı), 1990.

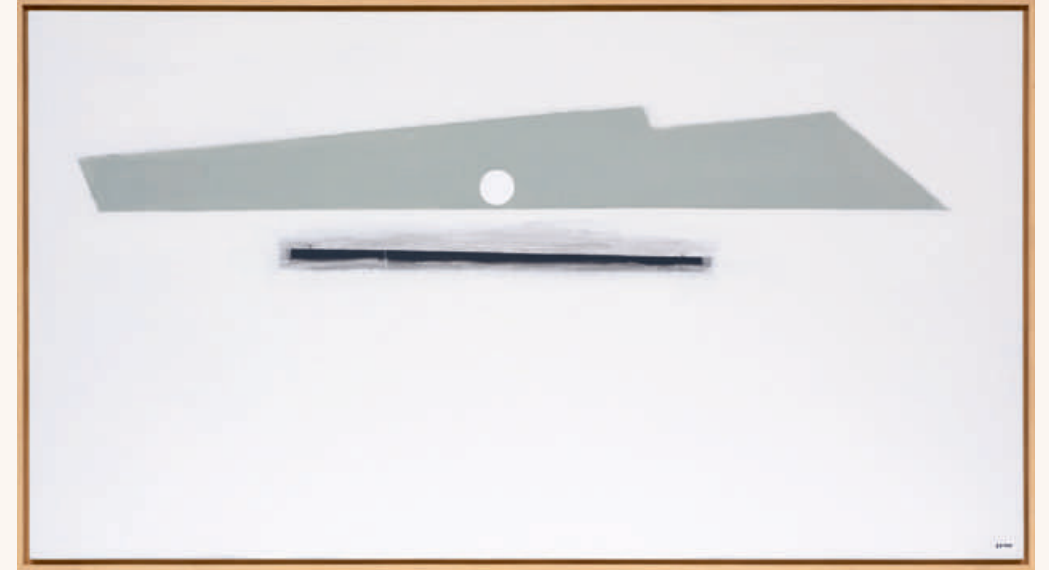
Anıtlar genellikle birilerinin büyük harfli sözleri olurlar. Anıtlar genellikle çok yüksek sesle, otoriteyle, vakur bir edayla anlatırlar. Üstelik bizim hikâyemizi bize, bizden daha gerçekçi anlatırlar. Gerçek bir taneymiş gibi. Ve de o kadar çok tekrar ederler ki, hikâye unutulur, geriye sadece tekrar edilen süslü bir tek kelime, çok rağbet gören bir motif kalır. Bir bakmışız hayat olmuş bir dantel. Güzelce ütölmüş, televizyonun üzerine serivermişiz. Baktığımız tek yerde durmadan tekrar eden hayatımızı görelim diye.

Çepo'nun manzaraları görülmeyene dönük. Duyulmayan sessiz anıtları burada, bir de taşıdıkları sessiz ahlal. Susmuş hikâyelerin devamı, hiçbir yere varmıyor gibi görünen yolların sonunda. Bir yürüsek oralardan, bir içine girebilsek bu resimlerin, ölümlü olduğumuzu unutacağız belki. Baktıkça bu manzaralara, bizim hikâyelerimiz de, ne kadar kısa, ne kadar uçarı, ne kadar kırılğan da olsalar toprağa karışıyor, kar ve zamanın örtüsü altında gün gelip var olabilecek gibi beklıyorlar.

Zamana bıraksak her şeyi, hiçbir not almasak, yazmasak, hatırlamasak, tarihsel bir rastlantı olarak değil de kendimizi korumak için unutsak. Toprak yine de ona bıraktığımız hikâyeleri tutar, Tarih buralarda da kök salar mı? Baharda karlar eridiğinde altından çıkacak kalıntılar meçhul. Bu kalıntılardan yine de bir roman çıkar mı? Sessizlik biter de oralardan tesadüfen geçen bir *dengbej* ıslık çalmaya başlar mı?

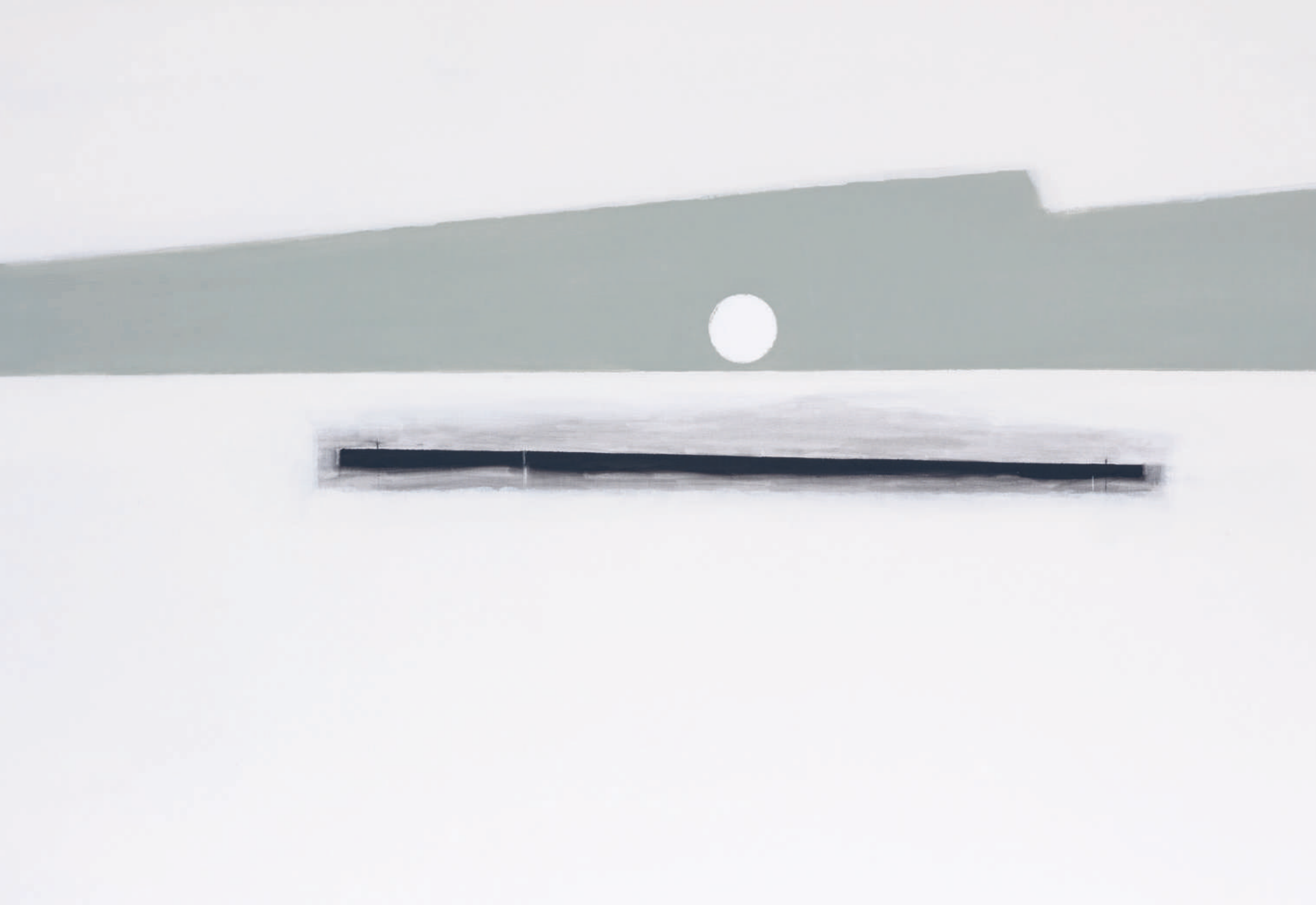
*Dağ başında at üstünde
Yaşamın çözülmüş haritası elinde
Denizlerin özleminde
İlerliyor bir kimse
Haritasını da çizecek bir gün
Dağların, düzlüklerin ve insanların
Bugünü yaşayarak geçmişini bulacak
Yarın zaten kaçılmaz bir yolculuk.⁴*

Peki ya sonraki kış? Peki ya sonraki yolculuk? Karın kör eden ışığı önce bakışı sonra bilinci bir daha yakar mı?



Snowblind serisi / series No:6, 2026
Tuval üzerine akrilik
Acrylic on canvas
146 x 261 cm

⁴ Ferit Edgü, *O / Hakkari'de bir mevsim*, Ada Yayınları, İstanbul (Altıncı baskı), 1990.



Snowblind

Yekhan Pınarlıgil

*I drew the world, perfectly round and orange.
I drew the lands. The rivers, the plains.
I will never erase these. Until they leak into your dreams and never leave.¹*

Snowblind is an exhibition. The exhibition is a series. The series is a silence. Six landscapes. Austere yet dizzying. Six different windows open from the heart of Istanbul onto unknown lands and forgotten landscapes. Six magical passages, lead us from solidly trodden concrete halls to slippery grounds, from logically constructed rectangular frames toward a realm of mysteries that the eye can barely grasp. Six different ways of being silent, six invitations to a wandering gaze. At least six different paths open, by and from the artist himself, reaching to the deepest parts of the viewer. To descend beneath consciousness, to begin an inward contemplation, or at least to forget, to surrender oneself to reveries, for a little calm, for a moment of closing one's eyes.

Snow

Of course the morning arrives, when the time comes; of course the sun will not only rise over cities, seas, and plains; of course it rises here too, where we are, over snow, over snowy rocks, over bare treeless mountains, with all its beauty, with all its terror.

You open your window, you look and see: the sun is rising over the opposite hill. Its crimson rays are reflecting on the snow. Another day is beginning, you say. The night is over, you say. Another sleepless, drowsy, dreamless night full of fearful dreams is over, you say. Another night full of pain has ended, yet morning has come again, you say. Thank God, morning has come again, you say. You watch once more the sun's ascent, its visible ascent, and as you watch this sunrise, which you will watch hundreds more times, that others have watched thousands and thousands of times, you may look at it as though you were witnessing the first sunrise on earth, as though you were the first creature.²

Whether geographical or social, whether in city life or in the countryside, amid crowds or in solitude, Çepo produces in a permeable way to the physical and spiritual space surrounding him. In other words, the traces of what is closest are present in the images he paints. Breath mingles with lived experiences once and for all. What seeps in from outside to inside, like a residue, like a clue or a memory, is distilled within the subjective story. The images take on the spirit of the soil from which they sprout, and already, from here and now, they open onto Çepo's enigmatic world.

Just as it is wrong to assign a lofty status to earlier works, it would also be neglectful to deny the heralding spirit of first inspirations. The scenes in Çepo's early works, too, were shaped by the sensitivity he felt toward his immediate surroundings. In his childhood, as his world of imagination was still developing, a red truck that happened upon in the village was almost like a UFO from another world. A cause for astonishment and admiration. Despite all its decrepitude, it stirred great excitement in the artist. Perhaps because it came from places he had never seen, or perhaps because of the potential to carry him to worlds he had never been. In a similar vein, there is also a story of the road, born of a mixture of sorrow and hope. I grew older imagining elsewhere in a small village, Çepo summarizes. *The Road* series tells of these dreams, those who embark on a journey or the disappointments of those who remain. Perhaps for Çepo the truck matters because it inseminates the journey with passion, as it loads the unseen stretch of the road with excitement and meaning.

When he encountered the vehicle, it was old and battered, even dilapidated, yet in Çepo's imagination it had a bright red body. In the works of this period, colors are exuberant, brushstrokes harsh and composition dense. *The Newroz* series, for example, is charged with palpable excitement; the atmosphere of the celebrations is colorful and crowded. The compositions that Çepo created around the idea of borders are similarly dense and burdened. The colors are again saturated, the brushstrokes pronounced, the expression harsh. Yet as time passes, from series to series, the road the

¹ Ferit Edgü, *O / Hakkari'de bir mevsim*, Ada Yayınları, İstanbul (6th edition), 1990.

² Ferit Edgü, *O / Hakkari'de bir mevsim*, Ada Yayınları, İstanbul (6th edition), 1990.

artist has traveled, an aesthetic journey, becomes visible. Between the environment and the inner world, in the earth mingling with the sky, on the boundary between the visible and the invisible, Çepo has a pursuit. The compositions grow steadily simpler. The contours of the elements he includes in the painting become sharper; almost abstract, geometric patterns emerge. There are large empty fields on the surface. The gaze is not captive to events or to story; the gaze is free upon the surface. Figures are rare, the language is plain. And when we arrive at *Snowblind*, there is an invitation to move from looking to imagining. Now, the relationship with the works belongs to a different realm away from the ruling of logic.

Snowblind consists of the artist's recent works. Their roots extend toward the depths of consciousness. They came to life in a deliberate silence in the artist's cold and plain studio on a snowy winter morning. Concluded shortly before the opening, painted in the height of winter, in a time between cold and greater cold, between snow and fog. These are landscapes that define a very recent time, completed in that very recent time. In these days when the artist has placed distance between himself and the city, pale colors take over where silhouettes once were, empty spaces where the crowd once was, plains as far as the eye can see, elevations behind the plains, and roads of unknown origin and destination. Perhaps that is why winter is the most evident in these captivating and austere landscapes in the exhibition, as the artist has watched the snow-covered plains he has crossed many times somewhat pensively, somewhat anxiously, somewhat lost. In the background lie problems of civilization such as history and fiction, memory and transmission. Meanwhile, on the surface, in the ambiguous zone between figure and abstraction, lies the latest stop in Çepo's aesthetic pursuit. Each painting is constructed with an ultraviolet harmony that triggers temporary blindness. Everything is right on this threshold, between seeing and blindness...

The sun reigns over the upper reaches of the works. And the sun signifies much. It points to rising and setting, to summer but sometimes also to winter, to what is seen or what is hidden, to light and shadow, to life and even to death... Like a god, or perhaps only as an immense ball of fire, the sun stands far above us, bearing on being and non-being. In the artist's work, when it first appears, both the color and the presence is warm. But when Çepo's artistic journey leads him toward simplified compositions, the sun's radiance too gives way to a cold gleam. In the snow-covered landscapes of *Snowblind*, the sun is now a winter sun. More than warming, it is gathering snow.

Like staring at the sun too long, snow too triggers blindness. The all-white landscape first enchants the viewer with its calmness, then slowly draws them within. All the defects of the earth have been covered over; the soil's not-so-impressive color, its irregular texture, all the dubious details of this lower world give way to a flawless cover. The traces on earth of the mad project called humanity or civilization have also been erased. Only possibilities remain, and dreams. One forgets oneself and its past. One is carried away by the false innocence of endless whiteness, yet the ultraviolet radiation has already burned the cornea. For a while details will vanish, colors will fade, the gaze will freeze. Like a curtain, snow has taken the place of memory, once and for all. From now on, both the gaze and consciousness are misted over. Just like the moment before sleep, or on the contrary in the midst of long wakefulness.

When we consider Çepo's relationship with his immediate surroundings, winter and snow lead us to the period in which the paintings were made, to the cold of January. But at the same time snow is also a residue from the artist's childhood. The paintings open onto both personal and social history. The artist remembers times spent watching the snow-covered mountains from the window of the village house, accompanied by folk songs crackling from the radio in the morning. He gazes into the distance and drifts into daydreams. Beyond the hills, after the bends in the road, there is the mysterious pull of what remains hidden, veiled by snow blindness. Once again, curiosity and desire for the unknown...

Blind

*Those who live in you
neither gods, nor people
seem to have left no trace at all.
Perhaps the gods never once passed through your district,
but people
those who for centuries came and settled in you, fled, feared,
found refuge on your steep rocks,
those who, despite your barrenness and your unbearable climate, chose to remain in you,
those who took you as shelter, those who settled in you
why did they leave no trace behind them,
those fleeing, constant fleeing civilizations,
those who were pursued and those who pursued?*³

3 Ferit Edgü, *O / Hakkari'de bir mevsim*, Ada Yayınları, İstanbul (6th edition), 1990.

In *Snowblind*, the paintings are large enough to be called monumental, yet the images are chillingly simple. Vast, dizzying, empty spaces dominate the surface. A few details in the distance: roads deprived of their route, a single tree, perhaps an old electricity pole... A withdrawn, inward-turned mood; a dense fog in the air, a cover upon the earth, and an ultraviolet light that dazzles both the eyes and the mind. The calm just before the storm, or perhaps just after it; a deluge or a hurricane has passed through here and erased the details. In a non-existing place, nowhere, we are in the nowhere of some land. The landscape is nameless, the earth without a past...

In these paintings the geography has no name, the lands have no name, the mountains have no name. Or rather, let us choose not to name them, this once, just for once. Since in such a small space we cannot bear so much of the past, let us too forget the names. For what is needed today is not the glory of geography, nor the blood in its legends, nor the shadow of the past. What is essential today is the memory of feeling, and the awareness that what has been forgotten has indeed been forgotten. This January, this land veiled in modesty, exhibited yet unseen—whatever its name, whatever its color—seeps into us.

We stand before the paintings just like that. They offer us a seat. Sometimes we sit. Sometimes it is not possible to take a seat. Çepo's stance is extremely tender; there is no exploitation, no excessively dramatic construction that would hold the viewer captive. And yet a moment comes, a shiver, or a feeling, something triggers our own history. A knot in the throat; swallowing impossible. The issue is not whether one feels belonged to this geography or not; but also not about belonging at all. But there comes a moment when some of us are struck speechless before these images. So calm, yet so full. So full, and yet so powerless, passive, inactive. Laden soul, misted soul. Is it the eyes that are clouded, or the paintings? Or does the fog exist within the landscape? Is the geography clouded, the daytime dim, or the night whitening in the icy dew of dawn? We watch. We stand there motionless, watching the landscape from the seats of mystery. Nothing more than a road. A sun. It has no warmth. Feeble and trembling. In any case, here, at the turn of the year, the sun's only dominion is to gather snow.

Snow, like the sun, like the full moon at night, burns the eye. Dimmed and dazzled, the eyes are ember today. And of course, today the eyes are embers. Stay, if you can stay. We are before the last seen image, before the curtain falls. In the landscape there

is no detail, no body, no arabesque any longer. An unknown time. Perhaps an eternity, perhaps a few seconds. Slowly, silently, everything is being erased. As you look, the figures disappear. Like *Icarus* daring the sun, Çepo's landscapes too seem on the verge of melting away. Snow has gently taken possession of the gaze. Like a scene vanishing in a burned photograph, the lens closes, a thick mist descends. Hold on, if you can, to what remains of the scenario now, to what history has forgotten, to what lovers have whispered into our ears for thousands of years.

Behind the mist, beneath the silence of snow, clearly stories are lying underneath. Some have fallen silent, some have been forgotten, some have not yet been lived, but stories will inevitably be forgotten again. We are only at the beginning of an extremely bleak novel. A story by Yaşar Kemal, perhaps. The set of the film to be adapted stands before us. A little desolate, a little lonely. Has filming yet begun? Has it just finished? Did the snow fall and get cancelled? The scenarios poured from Çepo's sighs onto the canvas are hidden in the landscapes. In the atmosphere of *Snowblind*, calm does not signify the absence of sound; calm signifies that the stories themselves have fallen silent. Silence stands before us like a monument.

Monuments are generally the capital-lettered words of someone. Monuments generally speak very loudly, with authority, in a grave manner. Even they tell us our story as though they know it better than we do ourselves, as though there is only one real story. And they repeat it so much that the story is forgotten, and all that remains is a single ornate word repeated endlessly, a much-admired motif. Before we know it, life has turned into a lacework. Nicely ironed, spread over the television set, so that we may see our life repeating itself endlessly in the one place we keep looking.

Çepo's landscapes turn toward the unseen. Here are the silent monuments of what is unheard, and the silent sighs they carry. The continuation of silenced stories lies at the end of roads that seem to lead nowhere. If only we could walk through those places, if only we could enter these paintings, perhaps we would forget that we are mortal. As we look at these landscapes, our own stories too, however short, however flighty, however fragile, mingle with the earth and wait beneath the cover of snow and time as though one day they might come into being.

If we left everything to time, took no notes, wrote nothing, remembered nothing and forgot; not as a historical accident but in order to protect ourselves, would the earth

still keep the stories we entrusted to it? Might history take root here too? What will emerge when the snow melts in spring is unknown. And yet could a novel still come out of these remains? Could silence end, and some passing dengbêj begin to whistle there by any chance?

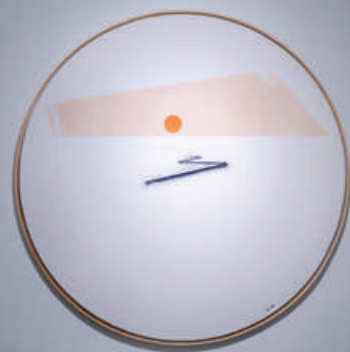
*On the mountaintop, on a horseback,
with the insoluble map of life in hand,
In longing for seas,
someone moves forward.
One day he will draw his map too
of mountains, plains, and people.
By living the present he will find his past.
Tomorrow is already an inevitable journey.⁴*

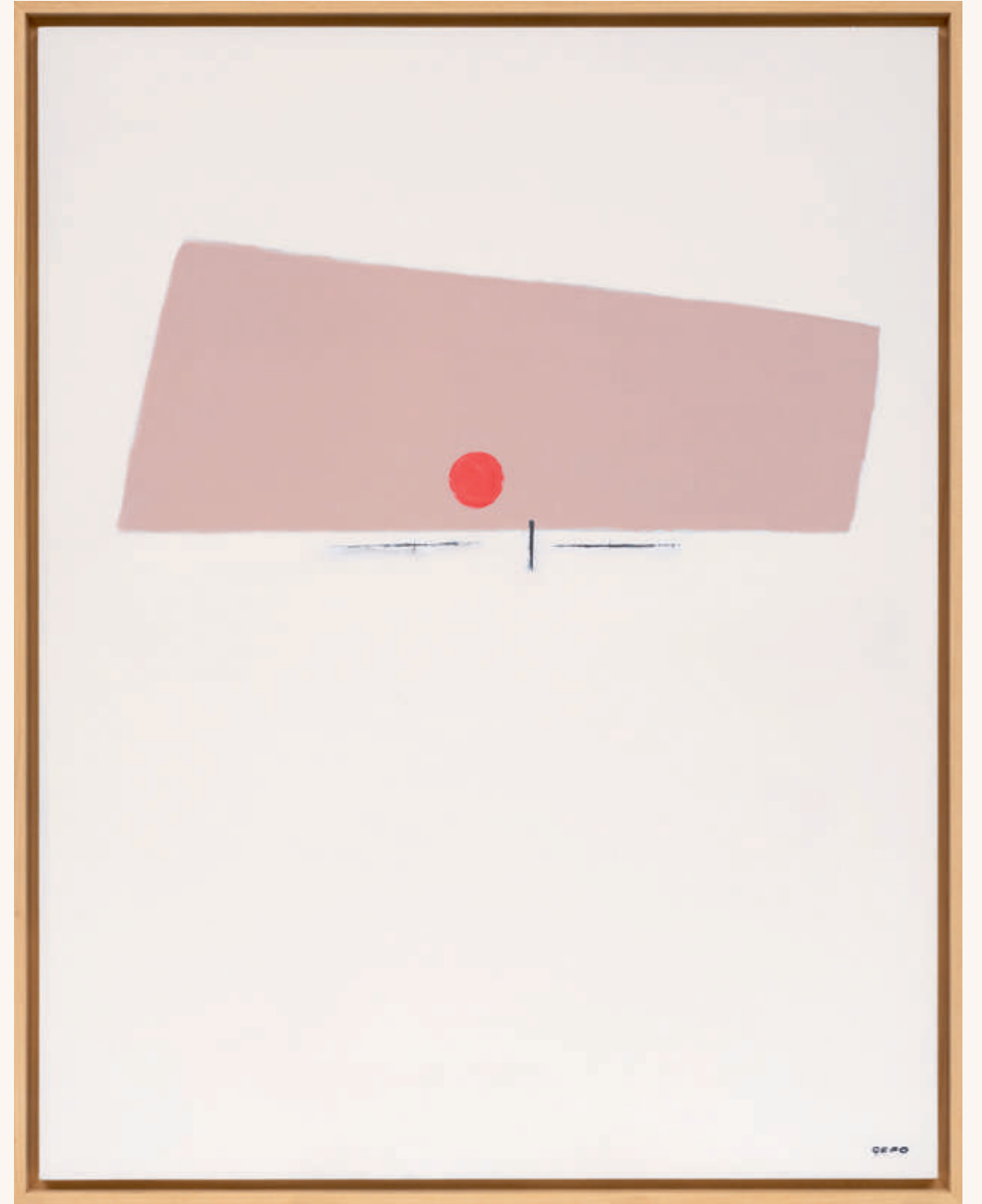
And what about next winter? What about the next journey? Will the blinding light of snow burn first the gaze, then consciousness, once again?



⁴ Ferit Edgü, *O/Hakkari'de bir mevsim*, Ada Yayınları, İstanbul (6th edition), 1990.

Snowblind serisi / series No:4, 2026
Tuval üzerine akrilik
Acrylic on canvas
Ø 173





Snowblind serisi / series No:5, 2026
Tuval üzerine akrilik
Acrylic on canvas
146 x 115 cm





Sınır No:1 / Border No:1, 2024
Tuval üzerine akrilik
Acrylic on canvas
60 x 80 cm

...*Tepenin Ardı*'nda ise izleyiciyi bir sürpriz bekliyor. Burada yeni bir imge dünyasıyla tanıştırıyor bizi sanatçı. Soyutlanmış ve arınmış bu dünyanın bir bölümünde figürler kaybolmuşsa da zamansallık ve mekan hissiyatı renk ve doğaya göndermeler aracılığıyla hâlâ baki. İç dünyaya gömülmüş bir ütopyayı çağrıştıran bu bölümden ikinci bölüme geçtiğimizde ise renk, zaman ve mekan ötesi çıplak bir distopyaya gark ediyor sanatçının en son büyük işleri bizi. Bu iki zıt dünyayı, ütopyayı ve distopyayı hâlâ bir nebze akraba kılan tek öge ise, Çepo'nun sol eline fırcayı günbegün almaya zorlayan yaratıcı dürtü.*

* Çepo (Nezir Akkul)'un *Tepenin Ardı* sergi metninden, Profesör Leyla Neyzi, Glasgow Üniversitesi Tarih Bölümü, İskoçya.



Tepenin ardı No:4 / Beyond the Hill No:4, 2022
Tuval üzerine akrilik
Acrylic on canvas
125 x 250 cm

...In *Beyond the Hill*, a surprise awaits the viewer. Here, the artist introduces us to a new visual world. In the first part of this increasingly abstracted and minimalist world, despite the loss of figures a sense of temporality and spatiality remains through the use of color and references to nature. As we pass from this section referencing a utopia sealed into the interior to the second section, the artist's latest large works submerge us in a dystopia beyond color, time and space. The only element that keeps a sense of kinship between these opposed worlds, the utopia and the dystopia, is the creative impulse that compels Çepo to take the brush into his left hand day after blasted day.*

* From Çepo (Nezir Akkul)'s *Beyond The Hill* exhibition text: Professor Leyla Neyzi, Glasgow University, Department of History, Scotland



Bablisok serisi / series 2, 2024
Tuval üzerine akrilik
Acrylic on canvas
120 x 360 cm

T.S. Eliot'ın Ezra Pound için yazdığı ve yeni bir şiir çağını müjdeleyen şiiri *Çorak Ülkesi*'nden* beri biliyoruz:

*Irmağın tentesi çökmüş: damar parmaklarıyla
Son yapraklar kavrayıp gömülür ıslak setlere. Yel
Arşınlar kavruk ülkeyi duyulmadan. Su perileri gitmiş.*

* T. S. Eliot, *The Waste Land*, 1922. Alıntı, Şener Özmen'in "Son Sular da Çekildiğinde" metninde yer alan Türkçe çeviri üzerinden verilmiştir.

As we have known since T. S. Eliot's *The Waste Land**, written for Ezra Pound and marking the beginning of a new era in poetry:

*The river's tent is broken: the last fingers of leaf
Clutch and sink into the wet bank. The wind
Crosses the brown land, unheard. The nymphs are departed.*

* T. S. Eliot, *The Waste Land*, 1922. The quotation is taken from the Turkish translation as cited in Şener Özmen's text "When the Last Waters Recede."



Sanatçının arşivinden / From the artist's archive, Çepo (Nezir Akkul), Diyarbakır, 2025.







Sanatçının arşivinden / From the artist's archive, Çepo (Nezir Akkul), Diyarbakır, 2025.



Sanatçının arşivinden / From the artist's archive, Çepo (Nezir Akkul), Diyarbakır, 2025.



Sanatçının arşivinden / From the artist's archive, Çepo (Nezir Akkul), Diyarbakır, 2025.

Yazar Biyografileri Authors Biographies

Yekhan Pınarlıgil is an art historian, researcher and independent curator who completed his art history education on plastic arts and cinema, television, media delving into autofilmage with his dissertation on the topic. Following graduation, he attended Sorbonne where he wrote his doctorate under the title “Formation of critical visual culture in Turkey, artists creating civilian solutions against normalization and control mechanisms 1997-2010”. He shifted his focus on video and protection and preservation of media with his second dissertation where he argued museology. Then, Pınarlıgil started working in Center Pompidou delving into new media collection and its conservation. Continuing his professional practice in the same institution, he ran multiple research and archive projects such as LGBTQI+ and art, and new creative centers in the times of globalization. He actively participated in the international consortium, at which he was one of the founders, created for the purpose of writing and discussing European video art history. Pınarlıgil started his curatorial exploration by attending various courses in Paris International Art History Institute (INHA) such as experimental cinema and video. Pınarlıgil observes and discusses art through its critical power, presence and position on social structures, and focuses his professional practice on searching and questioning the effects and more importantly solutions created by art and artists against normalization and control mechanisms. Pınarlıgil still continues to curate exhibitions for various festivals and art centers in Paris where he lives and works.

Sanat tarihçisi araştırmacı ve bağımsız küratör **Yekhan Pınarlıgil** sanat tarihi eğitimini, plastik sanatlar ve sinema, televizyon, medya alanında autofilmage konusunda yazdığı teze tamamladı. Devamında, henüz savunmadığı doktorasını Sorbonne’da, “Türkiye’de eleştirel görsel kültürün oluşması, sanatçıların normalleştirme ve kontrol mekanizmalarına karşı ürettikleri sivil çözümler 1997-2010” başlığı altında yazdı. Müzecilik alanında savunduğu ikinci tezinde, video ve sonrasında kullanılan medyaların korunması ve saklanması üzerine odaklandı. Centre Pompidou’da yeni medya koleksiyonunun konservasyonu üzerine çalıştı. Yine aynı kurumda, LGBTQI+ ve sanat, ve globalleşen dünyada yeni yaratı merkezleri gibi araştırma ve arşiv projelerini yürüttü. Kurucularından olduğu, Avrupa video sanat tarihini yazmak ve tartışmak

amacıyla düşünülmüş uluslararası konsorsiyumda aktif olarak yer aldı. Küratöryel çalışmalarına 2004 yılında Paris Ulusal Sanat Tarihi Enstitüsü’nde (INHA) deneysel sinema ve video programlarıyla başladı. Bir çok farklı festival ve sanat merkezi için hazırladığı gösterimlerin yanında farklı mecraları bir arada kullanarak sergiler kurguluyor. Çalışmalarında, sanatın eleştirel gücü ve toplum yapısı içerisinde teşkil ettiği yer üzerine düşünen Yekhan Pınarlıgil, toplumun normalleştirme ve kontrol mekanizmalarına karşı sanatın ve sanatçıların getirdikleri çözümleri araştırıyor. Paris’te yaşıyor ve çalışıyor.

Aybüke Sanuç, sanatçı ve Zilberman İstanbul’un program yöneticisidir. Sanuç’un sanat pratiğinde lens temelli yaklaşımlar belirgin bir yer tutmaktadır. Gündelik karşılaşmaların barındırdığı öngörülemezlik ve çelişkilerden beslenen üretimlerinde, kamerayı öznenin içsel dünyasını açığa çıkaran bir araç olarak konumlandırır. Deneysel film formatları ve görüntü manipülasyonlarıyla çalışan sanatçı, zıtlıklar ve ironi aracılığı ile görsel bir düşünme alanı yaratmayı amaçlar. Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesinde Felsefe lisansını tamamlayan Sanuç, çeşitli kültür-sanat kurumlarında yer almış, galerilerde sanatçı temsilcisi olarak çalışmıştır. Yazıları, Art Unlimited, Bant Mag ve Pilotenkueche gibi dergi ve bağımsız mecralarda yayımlanmıştır. Güncel olarak bağımsız küratöryel projeleri üzerine çalışmalarını sürdürmektedir.

Aybüke Sanuç is an artist and works as Program Manager at Zilberman İstanbul. In her artistic practice, lens-based approaches hold a prominent place. Drawing on the unpredictability and contradictions embedded in everyday encounters, she positions the camera as a tool to reveal the inner world of the subject. Working with experimental film formats and image manipulations, she aims to create a space for visual thinking through irony and contrasts. Sanuç holds a BA Philosophy from Mimar Sinan Fine Arts University. She has worked with various cultural institutions, and has worked as an artist representative in galleries. Her writings have been published in magazines and independent platforms such as Art Unlimited, Bant Mag, and Pilotenkueche. She currently continues working on independent curatorial projects.

ÇEPO (Nezir Akkul)

b.1983, Diyarbakır

Lives and works in Diyarbakır, Turkey

EDUCATION

2014 MA - Artuklu University Faculty of Fine Arts Painting Department

2009 BA - Dicle University Ziya Gökalp Faculty of Education and Fine Arts

SELECTED SOLO SHOWS

2022 Beyond the Hill, Merkezkaç Art Gallery, Diyarbakır, Turkey

2019 Lamekân, Mardin Museum Art Gallery, Mardin, Turkey

2017 Chimera, Siena Art Gallery, Muğla, Dağca, Turkey

2015 Kalan, Amed Art Gallery, Diyarbakır, Turkey

SELECTED GROUP EXHIBITIONS

2024 Rising waters, radiating lights, curated by Gizem Demirçelik & Nazlı Yayla, Zilberman Istanbul/Dialogues/Selected, Turkey

2015 International 3rd Mardin Biennial, Mardin, Turkey

International Art Meeting, Diyarbakır, Turkey

September 12 Exhibition, Amed Art Gallery, Diyarbakır, Turkey

2014 Roboski, Amed Art Gallery, Diyarbakır, Turkey

Bakur (2), Amed Art Gallery, Diyarbakır, Turkey

2012 Bakur, Amed Art Gallery, Diyarbakır, Turkey



Sınır No:1 / Border No:1, 2024
Tuval üzerine akrilik
Acrylic on canvas
60 x 80 cm

Imprint

This catalogue is published in conjunction
with the exhibition | Bu katalog sergi ile birlikte
yayınlanmaktadır:

Çepo (Nezir Akkul)
Snowblind

14.02.2026–24.04.2026
Zilberman | İstanbul

Metinler | Texts:
Yekhan Pınarlıgil, Aybüke Sanuç

Düzeltiler | Proofreading:
Ece Ateş, Aybüke Sanuç

Çeviri | Translation:
Mısra Balkan, Aybüke Sanuç

Fotoğraflar | Photos:
Kayhan Kaygusuz (p. / s.; 10-11, 12-13, 14-15, 16-17, 18-19,
27, 28-29, 37, 38-39, 41, 42-43, 45, 46-47)

Tasarım | Design:
Gürem Özcan

Baskıevi | Printing House:
12.matbaa
Huzur Mah. Ahmet Bayman Cad.
No:25 Sarıyer/İstanbul
P: 0212 281 25 80
info@onikincimatbaa.com
Certificate No: 46618

300 adet / 300 copies

© 2026, Zilberman

Boya sponsoru | Wall Paint Sponsor:
Jotun Türkiye



Bu katalog Zilberman tarafından basılmıştır. Tüm hakları
saklıdır. | This exhibition catalogue is published by
Zilberman. All rights reserved.

ZILBERMAN
I S T A N B U L | B E R L I N

